

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ FERNARD ZAFAGUE

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΕΣΑ στις λαγκδιές κι' άπάνω στά βουνά των επαρχιών της Γαλλίας βρισκούνται άκόμ πολλοί παλιοί άρχοντικοί πύργοι. Κι' όλοι οι πύργοι αυτοί έχουν την ιστορία τους και τους θρύλλους τους. 'Ο πύργος των κομητών Ντέ Λουάνζ όμως είνε κάτι περισσότερο από θρυλικός, είνε στοιχειωμένος! Οι ιδιοκτήτες του, άπόγονοι της άριστοκρατικής οικογενείας Ντέ Λουάνζ, τόν έχουν πειά εργαταλειώνει.

Κι' όσοι τυχαίνει νά περάσουν άπ' εκεί τη νύχτα, διηγούνται ότι άκουσαν σπαραχτικές φωνές. "Αν τολμήσουν μάλιστα νά πλησιάσουν πιο κοντά, βλέπουν πότε στο ένα και πότε στο άλλο παραθύρου του πύργου τη μορφή μιάς νέας γυναίκας ξεμαλλιασμένης και λευκοφορεμένης.

Είνε, λένε, το φάντασμα μιάς από τις κόμισσες Ντέ Λουάνζ, ή όποια έζησε πρό έκατό έτών στον άρχοντικό αυτό πύργο. Διηγούνται άκόμ ότι ή ώραία κόμισσα βγαίνει τις νύχτες στά παράθυρα του πύργου κρατώντας στην άγκυλιά της δύο μικρά σκοτωμένα παιδιά. Τά σφίγγει δυνατά και τά φιλεί, ενώ αυτά στέζουν αίμα!...

Οι κάτοικοι του γειτονικού χωριού, όσοι είνε υποχρεωμένοι νά περάσουν άπ' τόν πύργο αυτό, σταυροκοπούνται και λένε την προσευχή τους.

"Ένας από αυτούς μου διηγήθηκε μιά μέρα την ιστορία της ώραίας πυργόδοστιας, της όποιας κατά τούτο χρόνια τώρα, και γυρνά κλαίγοντας σπαραχτικά μέσα στον εργαταλειωμένο πύργο. "Ήταν μιά πολύ όμορφη γυναίκα ή κόμισσα, καθώς φαίνεται από μιά προσωπογραφία της, ή όποια ύπόκειτο άκόμ σε μιά από τις αιδώσες του πύργου. "Όσοι τόλμησαν νά μπουν την ημέρα μέσα στον πύργο αυτό, θαύμασαν την άσύγχριτη όμορφιά της. "Ήταν έπιβλητική σαν βασίλισσα, ή ώραία κόμισσα, ψηλή και λυγρή, μέ μάτια μαύρα και μαλλιά όλόχρωνα.

'Ο κόμης Ντέ Λουάνζ την είχε άγαθήσει τρελλά και την πήρε γυναίκα του, μολονότι δέν ήταν καθόλου πλούσια, και οι δικοί του στίς άρχές δέν ήθελαν νά την άναγνωρίσουν. Μά σιγά-σιγά, μέ την όμορφιά της και την καλοσύνη της έτεβλήθηκε σ' όλους και την άγάπησαν και την έκτίμησαν όσο της άξιζε.

"Ένα χρόνο μετά τού γάμου της, ή νεαρά κόμισσα άπόκτησε δύο χαριτωμένα άγοράκια δίδυμα. "Ήταν μιά μεγάλη ευτυχία αυτή γιά την οικογένεια, αλλά δυστυχώς μετά τόν τοκετό, ή κόμισσα έκαθε μιά παράξενη νευρική άρρώστια, ή όποια κατέληξε σέ ύπνοβασία. Ξεπνόςε τη νύχτα, δερνότανε στο κρεβάτι της κι' ύστερα τριγυρίζε μέσα στον πύργο, άποκοιμημένη βαθεία. 'Ο σύζυγός της πρό πάντων ήταν πολύ λυπημένος γι' αυτό και εύσεβής καθώς ήταν, έκανε προσεχές και λιτανείες γιά νά σωθή ή άγαπημένη του γυναίκα. Τού κάκου όμως... Τό κακό όλοένα και χειροτέρευε. "Η κόμισσα νόμιζε στην ύπνοβασία της, ότι την κινηγάνε κλέφτες κι' άγρια θηρία, και ξεφρόνιζε άτελασμένα. 'Ο άντρας της παρακολουθούσε την άγνοια της μέ καρδιά σπαταλημένη, μιν ξερόντας πειά τί νά κάνει.

Μιά νύχτα που ο κόμης έβρισκε σ' ένα γειτονικό πύργο ή κόμισσα Ντέ Λουάνζ, είχε πλαγιάσει νορίς στο πολυτέλες της κρεβάτι σιμά στό όποιο, μέσα σ' ένα χρισωμένο λίκνο, κοιμόντανον τά δύο τά άγοράκια. Άποκοιμήθηκε σέ λίγο κι' αυτή άφού φίλησε πρώτα τά λατρευτά της άγγελόπαιδα. Σέ λίγο ένας άνεμος άγριος σπάρθηκε, σαν ένα κακό προμήνυμα. "Άξαφνα ή κόμισσα πετάχτηκε άπ' τού

και άπειρα πουλιά, μέσα σέ άριστοεργηματικά φτιαγμένα κλουβιά.

'Αργότερα ξεαναγίχισε στό Παρίσι, τού όποιο βρισκότανε στίς παραμονές της μεγάλης επανάστασης. Στο σαλόνι της, τού όποιο ξανάνοιξε και πάλι, μαζεύτηκαν τά προοδευτικότερα πνεύματα της εποχής. "Η μόρα της επανάστασης πέρασε, χωρίς νά την περιάξει. "Αργότερα, ο Ναπολέων θεώρησε ύποχρέωσή του νά επισκεφθή την ύπεροχη αυτή γυναίκα, την πιο μορφωμένη της εποχής του. Τέλος στίς 13 Αύγουστου τού 1805, ή Μινέτα έκλεισε γιά πάντα τά μάτια της, τά όποια είχαν μείνει, παρά τά χρόνια της, πάντοτε όφρατα!...

κρεβάτι της τρομαγμένη, σέ κατάσταση ύπνοβασίας. "Άκουσε τόν άνεμο νά σφύριζε και νομίζοντας πως την τριγυρίζαν άγρια κι' άνημερα θηρία, ζήτησε ν' άρπάξει διδιόποτε γιά νά άμυνθή.

Στόν τοίχο, πάνω από τού λίκνο τόν παιδιών της, ήσαν κρεμασμένα διάφορα παλιά όπλα.

"Η κόμισσα ξεφρενιασμένη άπ' τόν τρόμο άρπαξε ένα μεγάλο κινηγετικό μαχαίρι και μιν ξερόντας τί νά κάνει, χίληξε τάνω στό παιδιά της και τόσραξε!...

Στίς άγριες φωνές τόν άτυχον μικρών έστρεξαν οι ύπνρτές, μά ήσαν άσγά πειά. Τά φτωχά παιδιά κοίτονταν στό λίκνο τους σφαγμένα!...

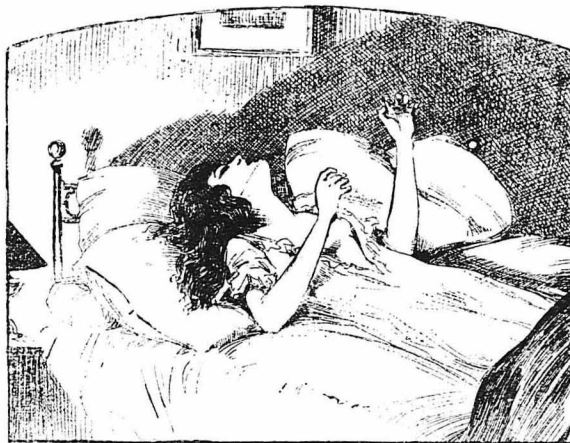
"Όταν γύρισε ο κόμης στόν πύργο, ή φτωχή γυναίκα είχε πειά ξεπνήσει. Φιλούσε τά ματωμένα κορμάκια τόν παιδιών της κλαίγοντας γοερά και ζητώντας νά μάθει πούς της τά σκοτώσε. Κι' όταν κατάλαβε πως αυτή ή ίδια είχε σκοτώσει τά πολυαγαπημένα της μικρά, έχασε τά λογικά της.

'Ο κόμης άπελπισμένος ύστερ' άπ' τη φοβική αυτή τραγωδία, άποφάσισε νά γίνη καλόγερος. "Η τρελλή κόμισσα έμεινε ως την ημέρα τού θανάτου της στον πύργο, μαζύ μέ τους ύπνρτές της. Δέν πειράζε πειά κανένα, μόνο γυρονοήσε από δωμάτιο σέ δωμάτιο ζητώντας τά παιδιά της. Τά καλούσε μέ τά τρυφερότερα όνόματα κι' έκλαιγε γοερά.

Καμιά φορά φαντάζονταν ότι τά κρατεί στην άγκυλιά της κι' έκανε τις κινήσεις μιάς μάνας που νουνοφύζει τά μικρά της. Αυτό βάζαζε ως την τελευταία της στιγμή. Μά, και μετά τού θανάτου της, ή ψυχή της δέν βρήκε ήσυχία. Και τού φάντασμα της γυναίκας και τώρα ακόμα τις νύχτες μέσα στον πύργο κλαίγοντας και μοιρολογώντας τά παιδιά της, που τά σκοτώσε ή ίδια μέ τά χέρια της!.

Τη φοβική αυτή ιστορία μου διηγήθηκε ένας από τους χωρικούς που μένουν κοντά στον πύργο τόν Ντέ Λουάνζ.

"Εγώ δέν πιστεύω στά φαντάσματα. Μιά βραδιά όμως μέ φεγγάγι, πέρασα από τόν έρημο πύργο καβάλα σ' ένα μαύρο άλογο. Καθώς διάβαινα άκουσα άξαφνα τις σπαραχτικές φωνές μιάς γυναίκας. Τό άλογο μου ήταν τρομαγμένο κι' ήθελε νά γυρίσει πίσω, μά κι' εγώ έννοιουσα ένα κρύο ορίως νά περνά όλο μου τού σώμα. Γύρισα γιά μιά στιγμή τά μάτια μου, χωρίς νά θέλω, πρός τού μέρος τού πύργου. Είδα τότε σ' ένα παράθυρο τη μορφή μιάς λευκοφορεμένης γυναίκας, ξεμαλλιασμένης. "Άκουσα ένα γέλιο τρομερό, γέλιο τρελλής, γέλιο άποκόμο. Κι' έβρανα ή μορφή γάστρα από τού παράθυρο. Τρέμοντας όλος, γύρισα πίσω γρήγορα μέ τού άλόγο μου. Και πότε πειά δέν τόλμησα νά περάσω από τόν πύργο αυτό ούτε την ημέρα!...

Ξεπνόςε τη νύχτα και δερνότανε στο κρεβάτι της...

ΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΜΑΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ... ΑΛΛΗΛΟΣΤΟΛΙΖΟΜΕΝΟΙ

Κάθε επαρχία της Ελλάδος έχει και τού δικό της παρατσούκλι, τού όποιο συνήθως δαρείλει στους έκδικητικούς γείτονάς της, εις τρόπον ώστε όλοι σχεδόν άπόχτησαν τού έπίθετό τους.

"Έτσι οι Μοραίτες άποκαλούνται «φρεύτες», οι Ρουμελιώτες «εσαρκαθοπαφάληδες», οι Κρητικοί «μπουραμάδες» και οι Θεσσαλοί «γαλκοσοφάηδες».

Οι Νάξιοι λέγονται «βαραβάδες», οι Μανιάτες «κακαβούλιας», οι Κορινθιοί «άγιοπαυλίτες», οι Μεσολογγίτες «αφαρόμυαλοι» και οι Εύβοείς «κοικουκίτιοι».

Οι Κεφαλλονίτες άποκαλούνται «άθειοι», οι Κερκυραίοι «αντζαφρέδες», οι Άχαρφιώτες «ακρηνειρωάτικα ξουράκια», οι Σηρομεριτες «ντάληδες» και οι Βαλτινοί «μονόμυατοι».

Τέλος οι Μακεδόνες έχουν τού παρατσούκλι «τσούσηδες», οι Άργείοι «ερασσάδες» και οι Ήπειρώται «στραγαλατζήδες».

Παροιμιώδεις έπίσης έχουν μείνει και δύο φράσεις αναφερόμενες στην επαρχία Κιουρκίας: «Βερβαινώτικη κλειριά» και «Άγιοπερίτικη ψευτιά».